

Mirror mirror

CARA DELEIVINGNE

& ROWAN COLEMAN

Suomentanut

Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

Mirror, Mirror

Copyright © Cara and Co Limited 2017

All Images © iStockphoto

First published in Great Britain in 2017 by Trapeze,

an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

An Hacette UK Company

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43138-2

Painettu EU:ssa

Perheelleni ja ystävilleni, jotka
auttoivat minut teinivuosieni yli.

Ja kaikille niille, jotka tuntevat olevansa
eksyksissä. Toivon, että tämä tarina innostaa
seuraamaan unelmia ja tarttumaan aina toivoon.
Mikä vain on mahdollista.

Johdanto

Kasvaminen ja siirtyminen lapsuudesta aikuisuuteen on jännittävimpiä vaiheita elämässä: kaaosta, hulluutta, hormonimyrskyjä, jatkuvaa muutosta ja tunteiden ääripäitä. Se on tärkeää aikaa täynnä draamaa ja tunnekuohuja, jotka muokkaavat meistä lopulta aikuisia.

Useimmat ihmiset pitävät teinivuosia elämänsä parhaana ajanjaksona, ja onhan se toki huoletonta aikaa, täynnä seikkailuja ja riemua. Mutta se voi olla myös uskomattoman haastavaa ja vaikeaa, varsinkin sellaiselle, joka ei sopeudu helposti joukkoon.

Nykyisin, kun sosiaalinen media esittää suurta osaa jokapäiväisessä elämässämme, täydellisyyden paineet ovat entistäkin kovemmat ja nuoren elämä on vaikeampaa kuin koskaan. Somemaailmassa arvostellaan kärkkäästi toisia yrittämättäkään ymmärtää heitä tai miettiä, mitä heidän elämässään mahtaa tapahtua.

Halusin tässä romaanissani kertoa tarinan, joka antaisi realistisen kuvan vuoristokyytimäisistä, myrskyisistä teinivuosista, ja luoda hahmoja joihin jokainen voisi samastua. Halusin kirjoittaa kirjan ystävyuden voimasta ja siitä, miten side rakkaisiin ja luotettaviin ihmisiin tekee meistä vahvoja.

Ennen kaikkea halusin kertoa lukijoilleni, että on ookoo, vaikkeet vielä tiedäkään kuka olet. On ookoo olla erilainen ja omalaatuinen, koska sinä olet jo täydellinen. Kaikki järjestyy kyllä, kunhan opit, mikä tekee sinut onnelliseksi, ja seuraat sydäntäsi. Mitä tapahtuukin, ole oma itsesi. Tunnista vahvuutesi ja ymmärrä, että sinussa on voima jolla voi muuttaa maailmaa.

Rakkaudella

Cara

Kiitokset

Tämän kirjan tekoon osallistuneiden useiden henkilöiden joukosta syvimmät ja vilpittömimmät kiitokseni lankevat loistavalle Rowan Colemanille, joka teki kirjoittamisesta upean kokemuksen. Orion-kustantamossa erityismaininnan ansaitsevat Anna Valentine, Sam Eades, Marleigh Price, Lynsey Sutherland, Elaine Egan, Lauren Woosey, Loulou Clarke, Lucie Stericker ja Claire Keep. Kiitos niin ikään HarperCollins US -kustantamon Lisa Sharkeylle, Jonathan Burnhamille, Mary Gaulelle, Alieza Schivmerille, Anna Montaguille, Doug Jonesille ja Amanda Pelletierille. Kiitos, WME:n tiimini: Sharon Jackson, Joe Izzi, Matilda Forbes Watson, Mel Berger ja Laura Bonner. Lopuksi lämmin kiitos hyvälle ystävälleni Storm Athillille upean kannen suunnittelusta.

Kahdeksan viikkoa aiemmin...

Aurinko alkoi juuri nousta ja ilmaan hiipi kuumuutta, kun me käveltiin kotiin käsikynkkää, jalat maata laahaten. Rosen pää lepäsi olkapäälläni ja hän piti kättään vyötäisilläni. Mieleeni on painunut lähtemättömästi, kuinka hänen lantionsa töyssähteli epärytmikkäästi lonkkaani ja miten lämpimältä ja pehmeältä hänen ihonsa tuntui ihoani vasten.

Kello oli vähän vaille viisi: varhaisen aamun valo oli kirkasta ja kultaista, ja likaiset kadut kiilsivät kuin uutena. Me oltiin nähty saman auringon nousu usein tullessamme kotiin yöllisiltä retkiltämme, viivyttyessämme yhdessäolon hetkiä, kunnes silmät painuivat kiinni. Aina siihen yöhön asti elämä oli alkanut vihdoinkin tuntua kullanhoitoiselta, aivan kuin se olisi kuulunut meille ja me sille ja täyttänyt jokaisen sekunnin jollain uudella ja tärkeällä kokemuksella.

Se yö oli erilainen.

Silmiäni särki, suutani kuivasi, sydämeni hakkasi. Emme halunneet mennä kotiin, mutta minne muualle sitten? Mitään muuta paikkaa ei ollut.

”Miksi nyt?” Rose sanoi. ”Kaikkihan oli hyvin. Naomilla pyyhki hyvin, se oli onnellinen. Joten miksi nyt?”

”Eihän tää ole eka kerta”, Leo sanoi. ”Siksi kytät ei välitä. Nai on tehnyt saman tempun ennenkin. Rahaa, jääkaapin

tyhjennys reppuun, kitara. Sitten omille teille pariksi viikoksi. Se on Nain tapa toimia.”

”Ei ole ollut enää bändin perustamisen jälkeen”, Rose huomautti. ”Ei sen jälkeen kun me alettiin hengailta yhdessä. Sitä ennen Nai viilteli itseään ja karkaili ja muuta skeidaa. Mutta ei enää bändin jälkeen. Nailla meni... meillä kaikilla meni ihan ookoo. Itse asiassa paremminkin.”

Rose haki katseellaan minulta tukea, ja minun oli pakko olla samaa mieltä: viimeisen vuoden aikana meidän kaikkien elämä oli muuttunut. Ennen bändiä jokainen meistä oli ollut omalla tavallaan eksyksissä, kunnes meistä tuli me. Yhdessä me oltiin vahvoja, cooleja, raudankovia ja törkeän hyviä. Me luultiin, että Naomillakin oli kaikki hyvin eikä hänen tarvinnut enää karkailla. Edelliseen iltaan asti siis.

Sinä yönä me pyörittiin kaupungilla aamuun asti.

Kaikissa paikoissa, joissa oltiin käyty Naomin kanssa, me käytiin nyt ilman häntä.

Paikoissa joista oltiin kerrottu vanhemmillemme, ja paikoissa joista ei oltu kerrottu.

Klubeilla, joihin ikämme ei riittänyt ja joiden hikisessä ja hormonien kyllästävässä kuumuudessa me raivattiin kynärpäillä tietä vellovien tanssijoiden muodostaman muurin lävitse ja etsittiin häntä.

Me hiippailtiin varjoissa pubien takakujilla, missä saattoi hyvällä säkällä päästä panemaan, ja puhuttiin hiljaisella äänellä hermostuneille nuorille, jotka tummat renkaat silmiensä ympärillä kaupittelivat pilveä. Sinä yönä me sanottiin kiitos ei.

Me käytiin merkitsemättömien ovien takana paikoissa, joihin pääsee sisään vain jos tuntee jonkun. Pimeissä kellari-

luolissa, joissa poltetaan sisällä, niin että ilma on paksuna savusta, ja joissa musiikki pauhaa täysillä, kunnes korvat soivat, sydän värisee rinnassa ja jalkojen alla lattia tärähtelee biitin tahdissa.

Me käytiin kaikissa niissä paikoissa, ja kaikkialla muuallakin. Lähipuistossa, jossa meillä on tapana sekoilla. Jokivarressa, joka on kuin eri maailmaa ja jota voi ihailla miljoonakämppien maisemaikkunoista. Vauxhall Bridgellä, meidän sillalla, jonka yli me ollaan niin usein kävelty huutaen toisillemme, että saataisiin äänemme kuuluviin liikenteen metelin yli, ja joka tuntuu melkein ystävältä, jonkinlaiselta todistajalta.

Lopulta me suunnattiin kulkumme siihen tyhjään vedonlyöntitoimistoon, jonka ovi on rikottu ja jonka takahuoneessa on patja ja jonne jotkut nuoret menevät, kun haluavat olla rauhassa. Minä en kuulu siihen joukkoon, koska inhoan yli kaiken yksinoloa.

Yö kului tunti tunnilta ja me oltiin joka hetki varmoja, että löydettäisiin Naomi, että tämä oli vain niitä temppeja, joita hän tekee, kun hänen on paha olla ja hän kaipaava huomiota. Me oltiin varmoja, että paras ystävämme ja bändikaverimme Naomi oli jossain sellaisessa paikassa, joka vain me tiedettiin, ja odotti siellä tuloamme.

Koska kukaan ei voi yhtenä päivänä olla täällä ja kadota seuraavana. Siinä ei ole mitään järkeä. Kukaan ei vain katoa kuin savuna ilmaan jättämättä itsestään mitään jälkeä.

Niin me vakuuteltiin itsellemme sinä yönä kun etsimme häntä, ja sitä seuraavana yönä ja kaikkina muina öinä sen jälkeen, kunnes vanhempamme käskivät lopettaa: Naomi tulisi kotiin, kun olisi siihen valmis. Ja sitten poliisikin lakkasi etsimästä, koska hän oli karannut niin usein.

Mutta meistä tämä kerta ei ollut koskaan tuntunut samalta, sillä Nai ei ollut sama kuin ennen – mutta eiväthän poliisit meitä kuunnelleet, toljottivat vain ikävystyneinä ja lehtiöt tyhjinä. *Mitä nuo kakarat tietävät?*

Niinpä me etsittiin ja etsittiin Naomia vielä kauan sen jälkeen, kun kaikki muut olivat lopettaneet. Etsimme joka paikasta.

Löytämättä häntä mistään.

Löysimme vain paikat, joissa hän oli ennen ollut.

1

Tänään: Elämä jatkuu, niin kaikki hokevat.

Meidän täytyy aamulla nousta, mennä kouluun, tulla kotiin, miettiä kaikkea joutavanpäiväistä, kuten tulevia kokeita. Ja ”toivoa, rukoilla ja luottaa” ja blaa blaa blaa.

Elämä jatkuu, mutta se ei ole totta, koska sinä yönä kun Naomi katosi, hän painoi vitun isoa pause-nappia. Päivät kuluvat, viikot ja vuodenajat vierivät ja kaikkea muuta skeidaa, mutta mitään muuta ei tapahdu. Ei oikeasti. Tuntuu kuin me kaikki olisimme pidätelleet henkeä kahdeksan viikkoa.

Koska minäpä kerron, mitä meille ei sanota enää: sitä, että Naomi tulee kotiin, kun on siihen valmis. Hänen isoisensa Ashira kulkee koulussa pää painuneena ja kuorensa vetäytyneenä niin kuin ei haluaisi kenenkään tulevan lähelleen. Hänen mutsinsa ja fajjansa hortoilevat supermarketissa ja tuijottavat tavaroita näkemättä niitä. Nai on kadonnut, *he* näyttävät eksyneiltä.

Ja on totta, että ennen Nai olisi karannut, jotta kaikki etsisivät häntä, koska silloin sen tyyppinen psykodraama oli hänen juttunsa. Enää hän ei ollut karkailut pitkään aikaan, eikä aiemminkaan koskaan tällä tavalla. Hän ei ikinä ha-

luaisi mutsinsa ja faijansa menevän sekaisin huolesta eikä Ashin näyttävän siltä kuin pidättelisi koko ajan henkeä ja valmistautuisi huonoihin uutisiin. Nai on vaikeaselkoinen tyyppi, mutta hän rakastaa perhettään ja he rakastavat häntä. Heidän rakkautensa on kuin kutsuva majakka, joka vetää meitä muita heidän puoleensa kuin liekki rakkau-dennälkäisiä koiperhosia. Heidän perheessään välitetään oikeasti toisistaan.

Siksi Naomi ei tekisi tätä heille eikä meille. Mutta sitä kukaan ei halua kuulla, ei poliisi, ei edes hänen mutsinsa, koska ajatus Naomista kovasydämisenä ämmänä on hel-pompi kestää kuin se ajatus, että hän olisi vain poissa.

Siksi toivon joskus, että he löytäisivät ruumiin.

Sellainen mulkku minä olen. Joskus toivon, että hän olisi kuollut ihan vain, jotta tietäisin.

Mutta ruumista ei ole löytynyt. Mitään ei ole löytynyt. Ja elämä jatkuu.

Siksi me järjestetään tänään koe-esiintyminen, jotta bän-diin saataisiin uusi basisti Naomin tilalle.

Hetken näytti siltä, että meidän bändi hajoaisi ilman häntä. Me muut – minä, Leo ja Rose – tultiin treeneihin ja mietittiin, pitäisikö vain lyödä hanskat tiskiin. Me jopa sanot-tiin, että pitäisi. Sitten me vain seisottiin, kukaan ei lähtenyt kävelemään, kukaan ei pakannut kamoja, ja me tiedettiin, ei sitä tarvinnut sanoa ääneen, ettemme voisi lopettaa. Jos me jätettäisiin bändi, me luovuttaisiin parhaasta osasta meidän kaikkien elämää ja samalla Naomista lopullisesti.

Naomi perusti bändin, tai ainakin hän muutti sen tyl-sästä kouluprojektista joksikin todelliseksi, joksikin millä oli merkitystä. Nain ansiosta me kaikki löydettiin jotain missä oltiin hyviä, koska hän on niin hyvä omassa jutussaan. Hän

on loistava basisti, legendaarinen. Kun hän iskee biittiä, iho menee kananlihalle. Vielä parempi Naomi on biisinkirjoittajana, siis ihan sairaan hyvä. En ole itsekään ihan surkea, ja yhdessä me oltiin loistavia, mutta Nailla on aivan erityinen kyky tehdä lyijynraskaasta ja harmaasta jotain aurinkoista ja ainutlaatuista. Ennen Mirror, Mirroria Nai ei tiennyt, että se oli hänen supervoimansa, mutta nyt hän tietää koska me kerrottiin se. Ja mitä useammin me kerrottiin se, sitä parempi hänestä kehittyi. Ja kun jollakulla on sellainen supervoima, hänellä ei ole mitään syytä karata.

Sinä päivänä, jolloin melkein hajotimme bändin, musiikinopettajamme Matt Smith tuli treeniluokkaan. Oli kesäloma ja koulu oli lähestulkoon tyhjä meitä lukuun ottamatta. Me päästiin koulun tiloihin vain sen ansiosta, että Smith oli hankkinut meille luvan ja tuhlassa lomaansa istuen ja sanomalehteä lukien sillä välin kun me nahisteltiin ja soitettiin. Sillä kertaa hän tuli, istuutui ja odotti, että sulkisimme suomme ja katsoisimme häneen. Tajusin säpsähtäen, miten erilaiselta hän silloin näytti. Matt Smith on niitä tyyppejä, jotka täyttävät huoneen, ei ainoastaan koska on pitkä ja silleen lihaksikas, aivan kuin rehkisi salilla, vaan myös koska hän on sellainen kuin on: tykkää elämästä, tykkää *meistä*, oppilaistaan, ja se on harvinaista. Hän saa meidät innostumaan ja tekemään asioita, haluamaan oppia, ja se johtuu vain siitä energiasta, jota aikuisissa ei usein näe; tuntuu kuin hän välittäisi aidosti.

Sinä päivänä näytti kuitenkin siltä kuin hänestä olisi tyhjenetty täysin ilmat ja hänestä olisi kadonnut kaikki se energia ja hyvät vibat, jotka häneen on tottunut yhdistämään. Tuntui pelottavalta nähdä hänet sellaisena, koska hän on niitä, jotka ovat aina vahvoja. Se vaikutti minuun tavalla, jota en osaa oikein selittää; se sai minut pitämään hänestä vielä

enemmän. Minulle merkitsi paljon nähdä, miten pahoillaan – vilpittömästi pahoillaan – hän oli Nain katoamisesta. Nain perheen ja meidän lisäksi hän näytti olevan yksi niistä harvoista, jotka olivat oikeasti suruissaan.

En tiedä miltä muista tuntui, mutta heti kun näin Smithin sinä päivänä, halusin auttaa häntä, aivan niin kuin tiesin hänenkin haluavan auttaa meitä.

”Harkitsetteko te vakavissanne lopettamista?” hän kysyi.

Me katsottiin toisiamme, ja hetken tunsin olevani yhtä yksinäinen ja vaivaantunut kuin silloin, kun emme vielä olleet ystäviä, ja ajatus paluusta entiseen tuntui kamalalta.

”Tää tuntuu jotenkin väärältä ilman Naomia”, sanoin.

”Ymmärrän sen”, Smith sanoi haraisten hiuksiaan niin että ne alkoivat sojottaa pystyssä vaaleina piikkeinä. ”Mutta uskokaa minua, jos hajotatte bändin nyt, kadutte sitä myöhemmin. Te neljä... kolme... Olen niin ylpeä teistä ja siitä, mitä saatte yhdessä aikaan. En tahdo että menetätte sen, en teidän itsenne enkä Nain vuoksi. Ette pysty nyt juurikaan auttamaan Naomia, mutta voitte pitää huolen siitä, että hänen nimensä pysyy ihmisten mielissä siihen asti, kun hänet löydetään. Voitte varmistaa, ettei häntä lakata etsimästä. Minulle tuli mieleen sellainen ajatus, että mitä jos järjestettäisiin konsertti täällä koulussa? Kerättäisiin rahaa, jotta Naomin perhe voi jatkaa etsintää ja pitää hänen tarinansa ihmisten tietoisuudessa. Käännettäisiin koko maailman katse meihin – teihin – ja näytettäisiin, miten paljon Naomista välitetään. Sen minä haluaisin tehdä. Mutta en voi tehdä sitä ilman teitä. Oletteko mukana?”

Tietysti me vastattiin myöntävästi.

Mikään muu ei käynyt edes mielessä.

*

Me ollaan jatkettu treenaamista kolmistaan koko kesä, mutta konsertti on pian ja me tajuttiin, mitä meidän pitää tehdä. Meidän pitää hommata uusi basisti. Voi itku.

Naomi oli... on... paras basisti, jonka kanssa olen koskaan soittanut, mikä on hassua, koska hän on tyttö eikä tyttöillä yleensä ole mitään jakoa parhaiden basistien joukossa. Tämä ei ole seksismiä, tämä on kylmä totuus. Hyvältä basistilta vaaditaan tietynlaista yksisilmäistä määrätietoisuutta, joka tekee näkymättömäksi, ja tytöt – siis normitytöt – haluavat että heitä katsotaan.

Mutta ei auta, tämäkin päivä on saatava käyntiin. Minun on kasattava itseni. Vääntäydyn ylös sängystä ja katson rypyistä vaatekasaa lattialla.

Kyllähän Leon kelpaa, jäbä nousee sängystä ja näyttää heti hyvältä.

Tarttuu kitaraan ja soittaa kuin jumala. Ja tytöt palvovat häntä niin kuin hän olisikin. Tuntuu epäreilulta, että hän jo kuusitoistavuotiaana on niin täydellinen, kuin olisi syntynyt täysin valmiiksi muotoutuneena, pitkänä ja lihaksikkaana ja matalaäänisenä

Minä sen sijaan olen yhä tässä kömpelössä vaiheessa. Kömpelyys on osa minua, se *on* yhtä kuin minä. Jos kömpelöille vaiheille olisi olemassa emoji, se näyttäisi minulta. Olen varma, että minulla tätä noloa vaihetta jatkuu vielä nelivitosenakin, kun toinen jalka on haudassa.

Minä *haluan* näyttää coolilta Leon tyyliin, mutta yksinkertainen valkoinen t-paita, farkut, huppari ja vitivalkoiset varsitennarit eivät tee minusta coolia. Mikään ei tee, paitsi se coolius, joka minulle ropisee kaveruudesta Leon kanssa.

Rose tietää myös miten näytetään hyvältä, mutta hän on luonnostaan kaunis, eikä kauniin tarvitse edes yrittää.

Hänellä on tummanruskeat hiukset, jotka on värjätty vaaleiksi, mutta ei ihan ylös asti, eikä hän ole sellainen lauta niin kuin jotkut työt; Rosen rinnat ja lantio pitävät Thamesin peruskoulun jätkät hänen lumoissaan.

Eikä siinä kaikki, Rose nimittäin käyttää jumalattomasti meikkiä vaikka näyttää nätimmältä ilman – tai ehkä juuri siksi. Hän tupeeraa tukkansa ja tekee tahallaan reikiä sukahousuihinsa. Rose tietää tyyliinsä ja antaa palaa, hän sähköistää ilman ja aiheuttaa miljoona pientä räjähdystä ympärillään minne meneekin.

Muut muijat yrittävät apinoida Rosea, mutta Rose on ainoa laatuaan, koska hän on valehtelematta ainoa tuntemani mimmi, joka haistattaa paskat kaikelle.

Ja kun hän laulaa... seinät vavahtelevat. Naamat vihertävät kateudesta. Jätkillä alkaa stondata.

Meidän neljän suurenmoisessa sopeutumattomien perheessä Naomi muistutti... *muistuttaa* eniten minua. Jos Leo ja Rose ovat kuin koulutanssiaisten kuningaspari, joka näyttää sille skeidalle keskaria, minä ja Nai ollaan emänörttejä.

Ja kun ajattelen Naomia paksusankaisissa laseissaan, jotka peittävät hänen sydämenmuotoiset kasvonsa ja kätkevät hänen utuiset ruskeat silmänsä, olen ylpeä hänestä. Hänen tavastaan napittaa paita leukaan asti ja pukeutua vekkihameisiin, jotka ovat aivan eripituisia kuin muilla. Hänen järkevästä, kiillotetuista nauhakengistään. Näiden harkittujen tyyli- ja muotivaikutteiden valintojen takana on uniikki oman tiensä kulkija, jolle on turha jauhaa mitään paskaa.

Minulla ja Naomilla oli tapana mennä joskus ruokavälkällä lueskelemaan kirjastoon. Olimme ihan hiljaa. Oli rauhallista. Kun ohi käveli joku wannabe-cool alempiluokkalainen, Naomi katsoi minuun kirjansa yli ja kohotti toista

kulmaansa, ja sitten me kaksi pelkällä säkällä paalupaikalle päässyttä supernörttiä virnisteltiin epäuskoisesti toisillemme.

Ja kun Naomi soitti... hän kuulosti aivan yhtä hyvältä, tai oikeastaan jopa paremmalta kuin maailman parhaat basistit. Naomi bassossa ja allekirjoittanut rummuissa oli bändin sykkivä sydän, joka löi rytmin täsmällisen tarkasti.

En vaivaudu miettimään bändilookkiani, joten vähät siitä: ruutupaita, alla valkoinen t-paita, farkut, siinä vakiovormuni. Metsuristailiksi Rose sitä kutsuu.

Ainakaan minun ei tarvitse murehtia enää hiuksiani, koska ajoin niistä suurimman osan pois.

Porkkanapää.

Punikki.

Munannuppi.

Näillä kaikilla nimillä minua on haukuttu, koska olen punatukkainen enkä sitä paitsi edes mikään tavallinen punapää, ehei, mitä vielä, vaan kaiken kukkuraksi kakkärätukkainen punapää. Tsiisuus, vartuin sen näköisenä, että mieli teki iskeä pää seinään! *Voisin tehdä jotain tolle sun tukalle*, Rose sanoo. Hänen sormiaan syyhyttää läntätä päähäni muotoiluvaahtoa ja suoristaa hiukset. Ja minä vastaan: *No tänks*. Ja noin kolmen päivän välein hän tarjoutuu värjäämään kuontaloni mustaksi, mutta kieltäydyn siitäkin: Sitä paitsi jos hiukseni olisivat mustat, minua ei voitaisi enää kutsua Rediksi, ja lempinimeni on cooleinta, mitä minussa on. *Olen punikki, okei? Ota tai jätä*.

Ratkaisin pääongelman leikkauttamalla lettini tosi lyhyeksi Nain katoamista edeltävänä päivänä. En kertonut kenellekään, marssin vain parturiin, käskin ajaa hiukset pois sivuilta ja jättää päältä niin pitkiksi, että ne valahtavat silmille ja heiluvat villisti, kun riehun rumpupatterini takana. Mutsi

huusi minulle kokonaisen tunnin, kun näki uuden stailini. Tämä ei ole vitsi: hän sanoi, että näytän siltä kuin olisin karannut huipputurvallisesta vankilasta.

Kun fajja tuli kotiin yhdeltä monista ”koko illan kestäneistä valtuuston kokouksistaan”, mutsi huusi sillekin, koska se ei huutanut minulle.

Minulle raivottiin pahemmin kuin silloin, kun otin korvaani neljä lävistystä, joten eipä ole sen jälkeen pahemmin huvittanut kertoa himassa mitä kaikkea teen, että tuntisin olevani enemmän oma itseni. Se ei ole kaiken sen aggroilun arvoista.

Jo kauan ennen sitä olin tajunnut, etteivät vanhempani pelastaisi, korjaisi tai auttaisi minua. Molemmat ovat keskittyneet omaan itsetuhoonsa, ja minä ja pikkusiskoni Gracie olemme lähinnä vain sivullisia uhreja. Usko tai älä, kun tajusin sen, elämä tuntui helpommalta.

Tietysti on vaikeaa olla piittaamatta siitä, että mutsini vihaa minua ja fajjani on mätämuna. Mutta yritän parhaani.

MIRROR, MIRROR Lyrics

There was always sunshine in her step,
Power in her smile.
She never lived with one regret,
But she only stayed for a while.

Where did she go, the girl I want?
Where did she go, the girl I haunt?
Where did she go, I can't find her?
But I won't stop looking, I'll keep on looking until...

I find out.

2

Rose dominoi huonetta ja vaientaa yhdellä jäätävällä mulkaisuilla nuijat, jotka kuvittelivat oppivansa soittamaan bassoa viikossa.

”Jumalauta, Toby, sä raiskasit tota beissii niin, että mä inhoon sua lopun ikäni!” Rose puuskahtaa tuoreimmalle uhrilleen. ”Hiplaatko sä tolla lailla muijaaskin?”

”Sori, jäbä.” Leo kohauttaa olkapäitään. ”Ehkä sun kannattais pysyä... kaukana soittimista?”

Kun Toby lähtee posket helakanpunaisina, kurkistan käytävään. Siellä on jono. Ennen olin nurkassa kyyristelevä hissukka, jota kukaan ei huomannut, nyt jengi jonottaa päätäkseen bändiini. Se tuntuu yhtä aikaa hyvältä ja pahalta. Nai teki meistä bändin, hän on paras biisintekijä meistä kaikista, bändin sielu. Hänen sävellyksiään ja sanoituksiaan porukka pysähtyi kuuntelemaan. Ja nyt ne samat tyypit jonottavat hänen paikalleen.

Minä haluan tämän bändin, tarvitsen sitä. Luultavasti se tekee minusta yhden vitun kusipään.

Kokelaat karsiutuvat yksi toisensa jälkeen ja katson heidän lähtöään turvallisesti rumpupatterini takaa, kunnes jäljellä on vain kaksi ehdokasta.

